

REDACȚIA

Arad, strada Aulich Nr. 1

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor.; pe 1/2 an 10 cor.; pe 1/4 de an 5 cor.; pe 1 lună 2 cor.
Zil de Duminecă pe an — 4 coroane. —
Pentru România și
Trănkate pe an:
40 franci.

Manuscripte nu se napoiază

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA:

Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERTIUNILE:

de un șir garmond: prima dată 14 bani; a doua oară 12 bani; a treia oară 8 b., și timbru de 60 bani de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și insertiunile sunt a se plăti înainte în Arad.

Scrisori nefracate nu se primesc.

Anul IV.

Număr de Duminecă

Nr. 29

Revista săptămânei.

În vremea asta de vară, când căm-purile încep să răsplătească munca stă-ruitoare și osteneala omului, când omul harnic se poate mândri și bucura de roadele sîrguinței sale, când ar fi ca pa-cea să domneasă, — în părțile pămēntu-lui, în care și țeara noastră se găsește, în Europa, câte b-ațe de muncă nu sunt luate dela coasă, sapă și coarnezle plugului, pentru a li-se pune în mână fierul ucizător, arma de război!

Luptele săngerose începute în țeara Chinezelor curg într-una, fără conținere și noui jertfe cer ele din ce în ce. În fiecare zi aflăm, că ba Ger-mania, ba Rusia, ba altă putere mare trimite earășii și earășii trupe, care să se războiască cu pieile galbene. Din China earășii vin vești de ucideri și de-rimări, de prădari de vieți și de bunuri creștinești. Un milion de oameni au pus pe picior de bătaie oamenii în-departatei împărății din răsărit, și mult le va mai trebui oștirilor din Europa să-și războiască, deși Europeii luptă cu știință, cu învățatura milita-rească; dar' au în contra lor atâta puzderie de om, câtă-i frunza și iarba, — după vorba din poveste.

E rău lucru când se dujmanesc oamenii, și mai rău când popoare întregi se dujmanesc și în loc de pace și bună înțelegere între ei, ei își sunt lup unul altuia.

Și cel biruit, dar' și cei-ce va fi biruit în războiul suferă, va suferi în urmă pierderi de vieți, și suferă în urma greutăților, cu care câștigă biruința.

Ca o dovadă, la îndemână, de pier-derile de pe urma războiului ce curge, găsim, în lumea mare, răul mers al câștigului dela Expositia din Paris, capitala Franței.

Cu multe greutăți și mari chel-tueli Francezii s'au silit să întocmeas-că o expoziție frumoasă, cum n'a mai fost pe lumea asta.

S'au adunat acolo lucruri de toate felurile din lumea toată, tot ce e mai mareț din câte lucruri au putut eși din mintea și mâna omenească, prin cultura pămēntului, diferitelor meserii, invențiuni minunate, ce fac uimirea omului; tot s'a adunat acolo, ca să se spre vedere și învățatura celor ce vor merge să le vadă. Și mai presus de toate, ca să fie o înălțătoare dovadă de minunate lucruri ce poate îndeplini omul în vreme de pace, să fie un îndemn la pace, de începutul veacului al 20-lea.

Dar' marile nădejdi ce s'au legat de acea expoziție toate le-a sburătorit războiul, căci în loc de oaspeți la Paris de voie, duși au fost oameni la China, la război. În loc de a se vărta banii în pungile celor-ce arată calea propășirei omenești, ele s'au turnat în tunuri, puști și gloanțe.

Și mult plumb ce înghit trupurile vrăjmașului! Așa că nu numai la Paris se simte criza de bani, ci în toate pietele mari din lume.

Dar' să lasăm acum lumea mare, și să ne uităm mai pe aproape, mai prin pregiur să vedem ce lucruri de seamă s'au mai petrecut în septe-măna din urmă.

Toată lumea a rămas uimită de vestea venită, ca un trăsnet, că tinērul rege al Serbiei *Alexandru*, care e abia de 25 de ani, s'a logodit cu o văduvă de 42 de ani, fostă doamnă de Curte la mamă-sa Regina Natalia. Ministerul sērbesc la această întempiare s'a retras de la guvernarea țerii, deoarece-ee socotește că nu e nimerit pasul ce a făcut tinērul rege, dus în hotărirea sa de patima dragostei.

După obiceiurile capetelor in-coronate tinērul rege ar trebui să se căsătorească cu o principesă din vre-o casă domnitoare străină, prin care și prin ale cărei înrudiri să câști-ghe legături și ajutor pentru întărirea țerii sale, care este și așa foarte săracă și sdruncinată mereu de ră-zvrățiri dinlăuntru. Pe de altă parte, se împotrivesc acestei căsătorii a regelui și tatăl seu, fostul rege Milan, împreună cu toți oamenii lui, deoarece ce din această căsătorie — zice-se — că nu se poate aștepta la moștenitori.

Cum se va sfinși această in-curcătură, vom vedea încurcând, și atunci vom și spune-o cetitorilor noștri.

Dacă aruncăm o privire peste Carpați, la frații noștri din România, vedem că acolo a încetat criza mi-nisterială, de care vorbiam în rândul trecut. Noul guvern s'a făcut, așa că frământarea în politică s'a mai domolit.

Guvernul cel nou are datoria mai înainte de toate să aducă în rēnd starea bănească din țeară, la care îi ajută mult recolta cea bună din anul acesta.

Ear' acum de sfinșit, întorcēndu-ne la vatra noastră, cu bucurie anunțăm că, precum semăntorul harnic se în-vesește de darurile muncii sale, sufletul ni-a săltat de bucurie la vederea adunării pentru fondul de teatru de la Abrud.

Zile de sērbătoare au fost acolo, sērbătoare românească, în care Ro-mânul își uită de chinuri și griji, și de argații stăpânirii și respiră aierul liber al munților eterni, în mijlocul iubitelor Moți, la sunete de scripcă, la bubuit de treasuri, la cantece, po-vești și veselie, la viață românească.

În clipe de veselie, în ciasuri de durere, în mijlocul bucuriei și în ghiarele necazului, inima noastră pentru neam să bată, sufletul nostru iubirea neamului românesc s'o în-călzească!

Egyetértés luând notă de seria de articole datorită d-lui *E. Brote* și publicată în ziarul nostru sub titlul „Românii în parlamentul ungar“, pen-tru a-și edifica cititorii spune, că din acele articole reiese, că „pentru Brote „instituțiile de stat maghiare nu au nici-o valoare, și că maghiarii oprimează intenționat și maghiarizează cu silă pe Români

„Și cu toate astea, Brote Aurel „exilatul de bunăvoie din procesul „Memorandului serie foarte mult în „*Tribuna Poporului*“ în chestia ro-mână. Nu scrie pentru-că ar avé să „lumineză unele greutăți sau părți „intunecoase în jurul rezolvării chestiunii; ci ea, prin expunerile sale „banale și mai ales cu două înțele-suri, să otragă asupra sa atențiunea „guvernului, ca să suspendeze curenta-re și să-l lase să se întorcă în „patrie“.

Strajnice reflexiuni și raționa-mente!

Retragerea ministrului de honvezi. Nu de mult s'a vestit deja prin ziare că baronul *Fejėrváry*, care în anul viitor îm-plinește cinci zeci de ani de serviciu mili-tar, vrea să se retragă din funcțiunea sa. Deși vestea a fost desmintită printr'un comentet semioficios, retragerea sa din nou se vestește, de astădată în baza unei declarațiuni făcute de însuși ministrul în-tr'un cerc de oficiali superiori, în Viena. Baronul *Fejėrváry*, așa este svonul, a de-clarat că a abdicat de ideia de a se re-trage cu ocaziunea jubileului său de 50 de ani, pentru că nu-i plac ovațiunile și cere-moniile obișnuite la astfel de ocaziuni.

De viața politică, pentru care nici când n'a avut slăbiciune, s'a săturat, după-cum zice, așa că încurcând va ceda portofoliul altuia.

Kossuthiști perd terenul. În sinul ce-lor două fracțiuni ale partidului kossuthist se observă un fel de adăncă amărăciune, din pricina că prevăd deja, cum la viitoarele alegeri vor avé să scape mai multe mandate ce le au astăzi. Încă în primăvară un fruntaș membru al partidului se lăuda și promitea în gura mare că el însuși va aduce în parlament peste 100 deputați kos-suthiști. Ear' azi — toate aceste speranțe par a fi recite cu totul, căci în locul lor se aud acum chiar strigăte de alarm din tabăra kossuthistă. De astă-dată dl deputat *Meszlényi Lajos* se vaieță într-o foaie kussuthistă, că partidul lor are să peară terenul de sub picioare și acesta o să fie cucerit de partidul poporal. De aceea — zice dumnilui — „nici trebuie lu-crat din resputeri și fără întârziere“.

Se pare însă, că, deși trebuie, Kossuthiști cu toată politica lor s'au usat deja. Chiar în centrele lor, cari până acum le erau forturi tari, azi nu prea au trecere și nu întâmpină vr'o primire înasufleteitoare pentru „acțiunea“ lor; ear' în sinul partidului de-mult deja unitatea și armonia sunt înlocu-ite prin certuri și destrămare. Poate chiar proximele alegeri dietale vor dovedi cu tă-sie, că partidul kossuthist nu mai are azi nici înțeles, nici rațiune de-a mai exista, ca partid politic, ci va trebui, mai curēnd ori mai târziu să dispară și el ca un lucru ne-trebuit. — Nici un păcat n'ar fi!

Pentru mandatul de deputat din Tapol-eca, care a devenit vacant prin moartea lui *Mocsy Antal*, a început deja lupta în-tre partidele maghiare, în vederea alegerii suplimentare pentru actuala legislatură.

Partidul poporal va prezenta candidat la tot cazul, și după cum e de prevăzut, șansele biruinței înclină în partea sa. Era vorba să candideze însuși președintele par-tidului, contele *Zichy Nándor*, dar după-cum se colportează, contele s'ar fi exprimat că pentru actuala sesiune parlamentară el nu e dispus să primească un mandat. Per-soana candidatalui încă nu e desemnată. *Bonczu Miklós*, fostul contracandidat al lui *Mocsy*, cu program guvernamental, va can-dida din nou. Partidul independist-Ugron prezintă pe candidatul *Lázár Pál*.

Adunarea de la Abrud.

Frumoase sunt locurile din țara Moșilor, și măestrit sunt frumusețele na-turei întocmite de mâna Atotputernicu-lui Creator în acest pământ românesc, cărui și măi mult farmec îi dă viața vie de șgomot și veselie, în zilele adu-nării pentru fondul de teatru.

Mulțimea românească de țerani și suttucari, ca la ori-ce început de lucru bun, în ziua deschiderii ședintelor adu-nării umple biserica.

La rugăciunile de invocare a da-rului dumnezeesc răspunsurile liturgice au fost date de vestitul cor al măestru-lui *G. Dima*. Cânt cele înălțătoare ale acestui cor, care este cel dintâiu, cel mai bun cor românesc, condus de eel măi priceput artist - musicant din neamul nostru, cu evlavie și admirațiune umplu sufletele celor de față.

După isprăvitul serviciului religios dl *Iosif Vulcan* e adus în aplause la masa prezidială, pentru a începe șe-dința.

Dl *Vulcan* își citește discursul de deschidere, în care arată, că oamenii de-votați neamului totdeauna au luptat pen-tru ideal, și datoria tuturor este de a nu căde sdrobțiți de greutățile și de-scepțiunile vieții, ci să meargă pe calca croiță de strămoși, și să ducă mai de-parte moștenirea, pe care *Enăchiță Vă-cărescu* o cuprinde în versurile:

„Urmașilor mei Văcărești,
„Las voue moștenire:
„Creșterea limbei românești
„Ș'a patriei iubire“.

Dl *L. Pop*, avocat, bineventează pe oaspeți.

Dl *Preda*, avocat din Cămpeni, salută adunarea, ca reprezentant al „Aso-ciațiunii Transilvane“.

Dl *A. Ciura*, în numele *Reuniunii femeilor din Abrud*.

Urmează Raportul Comitetului, asupra lucrărilor sale din cursul anului, citit de dl *V. Goldiș*, secretar general. E de remarcă din acel raport studiul asupra mișcării teatrale la noi, din care se constată o creștere a gustului pentru teatru, prin înmulțirea reprezentațiilor teatrale date de diletanți.

Conferințe preoțești.

Societatea este adevărata școală reală, unde învață omul cum să știe întrebuința cele ce și-a câștigat prin teorie pe băncile școlii, unde și-a petrecut o parte a vieții sale.

Astăzi toate clasele inteligente caută a se grupa în societăți, ca prin puteri unite să poată afla un mod, o cale mai sigură către scopul ce urmărește, — către împlinirea chemării, a misiunii ce au pe acest pământ.

Asociațiunea face mai ușoară munca, mai aproape rezultatele silințelor și mai generală mulțumirea sufletească pentru cele îndeplinite.

Dacă însoțirile prezintă un atât de mare avantaj pentru progres, să-mi fie permis a prezenta oare-cari reflexiuni în această privință, pentru preoțimea noastră.

Cred, că nu mi-se va imputa, dacă voi zice că preoțimea regresează, pentru-că dacă vom căuta toate defectele, toate lipsele, atunci vom vedea, că pe cât se pretinde să fim adeverați păstori împlinindu-ne datorințele cu scumpătate, pe atât ne lipsesc mijloacele cele mai necesare, cele mai ducătoare la scop. Nu-i vorba, nu voi atribui cauza profesorilor de teologie, care sunt conștiți de chemarea lor și cu puteri îndoite se nisuesc a pregăti cler cult spre fala națiunii, și spre trebuințele poporului; — ci cauza este, că preotii, după-ce a eșit din școală, merge în parohie, unde afară de dînsul și învățătorul său nu este altă persoană cultă, apoi: din cauze de nimic devin ei între ei în certuri, prin ce se fac inimici unul altuia, așa, că numai în oficiu se întâlnesc, unde privește unul la altul numai cu jumătate de ochiu.

De vre-un jurnal ori nu se interesează, ori nu-l poate abona, astfel toate cunoștințele ce și-le-a câștigat preotul în timp de 12 până la 16 ani, se înecă, cum bunăoară înecă spinii și buruienile plantele folositoare.

Conferințe preoțești nu sunt ca per în palmă.

Orașele cu inteligență sunt departe, până când li vine preotului ocaziunea ori lipsa să meargă în orașe, se selbătește, de merge odată, de două

ori pe an, se ferește să nu convină cu o persoană cultă, căci nu știe de unde să apuce un cuvânt, ba se micșorează singur pe sine. Ear' după ce și-a împăcat treburile sale, se așează într-o cafenea sau birt, unde și petrece timpul de care dispune până când se întoarce acasă ducând cu sine tot atâtea experiențe, câte a adus. Câte lacune ar putea umple conferințele preoțești ținute cât de des, de 2—4 ori pe an!

S'ar putea trata acolo teme literare, predice pentru toate ocaziunile fiind constrâns fiecare preot a veni cu o predică, unul despre o temă, altul despre alta și așa s'ar cultiva.

Să privim la protestanți, că nu lipsește predica din biserică, dar' nici popor mai bisericos nu este decât la ei. La noi o predică în biserică e un fenomen, ca o cometă, de care poporul este surprins. Unde zace reul?

După părerea mea: în trândăvie!

Onoare excepțiunilor.

Din puținele spuse se va putea convinge ori și-cine, că de mare lipsă este de conferințe preoțești.

Incheiu eu dorul de a vedea cât decurând primul pas în privința aceasta, încheiu eu rugarea către prea onorații domni protopopi, cărora le stă în putere și le este datorința să ieie cauza în serios, și să ne salveze reputațiunea față cu alte clase culte și față cu alte confesiuni. La revedere în conferința preoțească!

Un preot gr.-orodov.

ACADEMIA ROMÂNĂ

CONCURSURI PENTRU PREMII
1900.

B. Premii pentru lucrări puse la concurs cu subiecte date.

XXIV. Premiul Adamachi, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1905 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect:

Poporul român din Ungaria și Transilvania de la începutul secolului XVIII încôace.

Scrierea va cuprinde:

1. Starea morala, juridică și economică a poporului român de la începutul

secolului XVIII încôace. Faptele, cari au avut cea mai mare înflurire asupra dezvoltării culturale a poporului român în decursul aceluia secol.

2. Mișcările etnice, politice și sociale ale Românilor din Ungaria și Transilvania înainte și după reformele lui Iosif II.

3. Scopurile urmărite de Maghiari până la 1848. Normele și tendințele administrative imperialiste; viața religioasă, intelectuală și economică a Românilor până la 1848.

4. Epoca de la 1848 până la o 1866. Înălțările de înțelegere între Maghiari și Români. Luptele dintre aceste două popoare. Măsurile luate de guvernul absolutist. Reforme în legislațiune și administrațiune. Reorganizarea bisericii române de către Șaguna pe baze nouă. Dezvoltarea culturală a Românilor.

5. Înființarea regimului dualist. Promisiunile făcute Românilor. Legile naționalității. Desființarea autonomiei Transilvaniei. Regimul dualismului. Starea Românilor sub acest dualism.

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la 1 Septemvrie 1904.

XXV. Premiul Neuschotz de 2.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1905 pentru cea mai bună lucrare scrisă în limba română asupra următorului subiect:

Istoria vâmlor în România de la început și până în zilele noastre.

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la 1 Septemvrie 1904.

XXVI. Premiul Princesei Alina Știrbei se va decerne în sesiunea generală din anul 1906 celei mai bune lucrări scrise în limba română despre:

Istoria României de la fundarea Daciei până la sfîrșitul secolului present, pentru usul și întărirea simțimentelor patriotice ale tuturor cetățenilor.

În această istorie trebuie să reeașă firul conducător al dezvoltării statului român, greutatea ce poporul a avut de învins, suferințele ce a îndurat, efectele înfricoșate ale dominațiunilor străine, luptele ce el a purtat pentru a susține naționalitatea sa neatinșă, redeşeptarea neamului românesc dovedită prin lăcătoarele eroice interne și externe, susținute mai ales de la începutul secolului, — încununată prin independența redobândită și regatul înălțat de virtutea românească înșăși, — asigurată pentru vece, precum va da Dumnezeu, prin succesele și progresul ce poporul le va deservirși nelucrat. (Din Actul de donațiune.)

Priemiul este de 8.500 Lei, în care se cuprind priemiul autorului și cheltuielile de tipărirea scrierii (de minimum 30 coale de tipar garmond) în 1.000 exemplare, din cari 800 ale autorului și 200 ale Academiei.

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la 1 Septemvrie 1905.

XXVII Premiul Princesei Alina Știrbei se va decerne în sesiunea generală din anul 1910 pentru cea mai bună:

Curte de lectură pentru școlile secundare.

„Această carte va cuprinde în întâia parte descrițiuni ale naturii și ale puztelor naturii și în a doua parte narrațiuni despre evenimentele istorice însemnate și despre viața bărbăților celor mari ai națiunii române și ai altor popoare. Descrițiunile sau narrațiunile vor fi sau bucăți originale, sau traducțiuni bine făcute. În tot cazul alegerea se va face din tot ce literatura românească sau străină posedă mai clasic și se va avea în vedere dezvoltarea iubirii naturii și a simțimentelor patriotice și virtuose. (Din Actul de donațiune.)

Priemiul este de 8.500 Lei, în care sumă se cuprind priemiul autorului și cheltuielile de tipărirea scrierii (de minimum 30 coale de tipar garmond) în 1.000 exemplare, din cari 800 ale autorului și 200 ale Academiei.

Termenul prezentării manuscriselor la concurs este până la 1 Septemvrie 1909.

* * *

Notă. — Manuscrisurile lucrărilor puse la concursurile premiilor de sub N-rii VII-XXVII se vor prezenta anonime, purtând o devisă, care va fi reprodușă pe un plic sigilat cuprinzând numele concurentului.

Academia își rezervă dreptul de a tipări în publicațiunile sale lucrările ce se vor premia.

Premiile se vor da autorilor numai după tipărirea lucrărilor premiate.

Concurenții sunt obligați a arăta totdeauna în scris, pentru care anume premiu prezintă lucrările la concurs.

Examenenele din protopresbiteratul Buziașului.

Fiind examenenele anuale de o importanță generală, în care se reoglindează starea actuală a culturii poporului nostru, e nu numai de folos, ci chiar de lipsă, ca să se arate și pe calea foilor noastre publice, întru cât școala cu învățătorii săi își împlinesc misiunea lor cea atât de nobilă și ce

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI.”

Moldovean.

— Baladă populară. —

(Culeasă din „Câmpia Ardealului” de Teodor A. Bogdan, învățător în Bistrița.)

La crîșmuța d'ingă rît
Bea un voinic de urît.
La crîșmuța cea din deal
Bea un voinic din Ardeal,
Să-i mai treacă din amar.
Foae verde d'ingă stînaș
Da zeu bea de-o săptămînă
Vin dulcit și bere rece
Că d'alea necazu-ți trece.
Da cum bea, cum își petrece,
Mamă-sa-acolo sosește
Și din graiu așa-i grăește:
„Moldovene, dragul meu,
„De când te-ai pus pe beut,
„Mai toate și-le-ai vîndut,
De când te-ai pus pe iubit,
Toate și-le-ai prăpădit,

„De tare ai sărăcit.
„Moldovene, mila mea,
„Hai din crîșmă, nu mai bea,
„Că săraci om rămănea,
„Vinde-ți armele pe boi,
„Că mai am acas'vre-o doi,
„Gloanțele le dă pe vaci,
„Să nu rămănem săraci,
„Ear haina de hîducie,
„Dă-o pe plug cobgîlat
„Și te fă ear om bogat,
„Că de pogănicu și-oiu da
„Pe iubită soru-ta,
„Că și vitele mîna,
„Și și treaba plugului
„În vremea necazului.”

Moldovean așa-mi făcea,
Precum mamă-sa i grăia,
Armele le o dat pe boi,
Ear gloanțele pe vaci
Să nu mai fie săraci,
Ear haina de hîducie
Dat'o pe plug cobgîlat
Și s'o făcut om bogat.
Într'o zi că-î pe răcoare,
Pân' la răsărit de soare,
Mers'o cu plugu-a brăzda

Cu iubită soru-sa.
Când soarele-mi răsăria,
Soru-sa 'ntr'acol' privia,
Mare ceață îmi vedea,
Cătră frate-său grăia:

„Uite, dragă Moldovean,
„Noi cât am întărziat
„De arat și sîmînat,
„Că n' răsărit m'am uitat
„Cănepile-s înflorite,
„Holdele cât noi crescute.”

— „Taci tu, soro draga mea,
„Că tu bine n'ai văzut,
„Că nu-s cănepi înflorite,
„Nice holdele crescute,
„Fără-s Turcii pîgănil,
„Vin pe tin' a te peți.”
— „Frate, frate Moldovean,
„După ei nu merg șohan, *)
„Că-s pîgâni de lege rea,
„Nu-s creștini de legea mea.
„Lasă vie, pușca-Ți puște,
„Că după ei nu m'oiu duce,

*) Șohan—nicel-odată.

„Nu m'oiu duce nicel-odată,
„Numai moartă și 'mpușcată,
„Că ce nu-i de legea mea,
„Lângă min' nu pot vedea.”
Pe când ei se sfătua,
Turcii ca ploaia venia
Și din gură-așa zicea:
„Moldovene, om bogat,
„Pogănicu să ni-l dai,
„Că dacă nu ni li da,
„Noi capu și-l'om tăia.”

„Moldovean le rîspundea:
„Eu pogănicu n'am de dat,
„Că și eu l'am căpîtat;
„Și pogănicu nu voi du da
„Pân' oticu m'o ținea.”

Dară Turcii îmi rîdea
Și din nou earăși zicea:
„Moldovene, om bogat,
„Pogănicu să ni-l dai,
„Că dacă nu ni-l vei da,
„Capul sus nu și-o mai sta.”

Moldovean le rîspundea,
Oticu își prăbălia,

acesta apoi fac oamenii tot felul de presupunerii, unul că și pentru asta, altul că și pentru ceea ce; în tîce se aude vorba în sat și aceea e, că a zis cumnatul lui, care a fost găndit în trecut pe pocăiți —, că de aceea au murit la bacea și la nana marhală, că au primit pe pocăiți, că și la mine au murit vitele, știți dumneavoastră, când au umblat pocăiți la mine.

Bietul om cu paguba, nu știu de unde a primit sfatul să-și facă sfeștanie în casă și în grajd, în toată luna în decursul unui an și la finea anului maslu cu trei preoți. A început cu sfeștania și atunci era încă bolnav un cal, dar fără a-i mai leuci pe altă cale, s'a însănătoșat și de atunci har Tata-lui, n'a mai avut pagubă între vite. Alt-cum aceasta o au mai făcut și alți creștini, avînd pagubă între vite—și cu bun succes.

În vara aceasta în s'au mai umblat niște pocăiți pe aici prin sat ca să-și câștige „credințioși” și au aflat pe unul, care a fost la lucru cu el în primăvară din colo de Arad la „Ciaba”, acolo l-au sedus a se pocăi. Când apoi a venit acasă pe sf. Paști, muera li mână la biserică, el se roagă prosternut la pămînt, că lui nu-i trebuie cruce și biserică, a scos sf. icoană din chilie în cuină. Dacă l-au întrebat vecinii, că pentru ce se „pocăește”, el a zis că-i om sêrac, e tot în lucrul altuia, și el, dacă-și cumpără unul sau doi purceli, mor, că el suduie, bea rachiu, dă bani pe duhan așa în să ea „pocăit” nu dă bani pe acestea, și nu trebuie să păcătuiască cu sudălmî, beuturî, joc și altele ce fac nepocăiții. Omul nostru este încântat de „pocăism” și în gura mare îl preamărește, umbla pe la Pâncota — și defaima legea creștinească, cu altă ocaziune înjura sf. cruce de lângă sf. biserică din Pâncota.

În ziua de Ispas (lăutarea Domnului) vin la el trei pocăiți, unul din Pâncota, un schiop din Agriș și altul din Tîrnova, toți trei gunoii satelor; după să arșirea rugăciunilor și căutărilor vîd pe masă o tîpsie cu plăcinte, netăvitați se sufuleă la ea și o mîncătoă toată de-a pruncii lui George, — făina și urseara cumpărată pe banii căpotați de el la lucru cu ziua.

Au mai venit la Rusali „pocăiți”, dar George n'a fost acasă, s'a dus și soția să-l caute și n'a mai reințors nici ea. În timpul cât au așteptat pe George, vecinii li figurau pe pocăiți și strigau pe Giula soția lui George să le deie cartea, dar Giula, nu era nicăiera, s'a fost oprit la tatăl-său. Sub seară, după ce n'au mai întors nici George, nici Giula, s'au dus cîtră casă pocăiții rușinați, ca niște căi

plonați și la George n'au mai venit. Lui George și pe timpul pocăismului, ca înainte de aceea li-s'au îmbolnăvit purceii, și oamenii li muștrău, că cum de li-se înțimplă și acum, fiind el om fără păcate”, —mai și suduiau din glumă naintea lui, el însă tăcea, nu știa ce să zică.

Este adevărat, că la biserică nu umblă dar nici la adunările lor nu umblă; bea însă răchiu și fumează, zic vecinii că i-au mai trecut lui George greeruşii.

E vrednică de amintit aici epistola ce o a primit George pe posta reg. dela un cunoscut al său din Măsea, care epistolă suna așa: „Frate George! Am auzit, că voiești să te pocăiești, cum voiești tu să te lași de legea lui Christos—și să te dai în cea jidovească, să te lapezi de crucea lui Christos, care o a purtat pe umerii sei și cu care ne-a mîntuit pe noi. Așa-i Românul, că de toți ascultă, cine încotră îl trage, într'acolo se duce, numai de aceia cari li voiesc binele nu ascultă: de preoți și domni de românu. Așa-i, că voi toți căți vîd pocăiți, sunteți blăstămați. Noi ne rugăm la crucea lui Christos, cu care ne-a mîntuit de păcat; și ne uităm în sus cîtră cer și ne rugăm, dar voi vîd rugăți domnului; căruî dom? care șede sub petri? Și cînd vîd rugăți, vîd rugăți cu capul în pămînt, că acolo cîntați pe domnul vostru, și cu dosul în sus, și eu am fost pocăit, dar tot îosagul m'ă murit; am chemat preotul și a făcut slujbă și m'am mîntuit de necaz. Bată te Crucea lui Christos.” Un măscan.

Cînd a primit Giula epistola dela poștaşul sătesc, George a fost la sapă în grădina la preotul Zaslo; ea s'a dus cu epistola la el, care a desfăcut-o și s'a uitat peste ea, a dat-o soției și a trimis-o acasă. Giula fiind curioasă a ști ce se cuprinde în epistolă —a dat-o fetei preotului și-o citească. Aceasta a cetit-o în ton tare, a mai cetit-o și crăsnicul Georgiță, la ce zice Giula, bată-l Dumnezeu, că știe el cine i-o scris-o, unul care a lucrat cu el la Ciaba.

Tot în ziua aceea, din vecini peste gard vorbia cu George o femeie Pașcuța Volentir, care li roagă să o învețe la pocăință și pe ea, că de acuma nainte, dacă se pocăește, nu mai bea, numai o litră de rachiu la zi; așa-l muștrălește, ca pe un cal, până n'a mai zis George nimic, ci săpa cu capul plecat.

La Dumineca mare pocăiții și-au aflat alt loc, la Nicolae vrăjitorul nostru; frește

acesta e om cu stare bună; aici s'au adunat din comună toți căți voiau să se pocăiască și v'ro treizeci de oameni din curiozitate, că era plin ocolul, dar în casă n'au avut loc numai cei ce voiau a se pocăi.

Pocăiții veniți acum, afară de primul veniți trei la număr, i-a mai însoțit o femeie și două fete, după ce au cîntat și s'au rugat, i a goștit bine Nicolae, cu chisă, pâne, vin și bere. Sub durata goștirea au întrebat pe Nicolae, că are viie și că mare e? după ce au primit răspunsul, că da, au promis că la toamnă vor veni și vor împărți vinul cu gură frățească; —i-au mai șoptit lui Nicolae și alt lucru, ce se face între ei sub masca de frate și soră, pocăiților le place mult comunismul. Seara s'au dus cîtră casă goștiți bine, negreșit rîzînd în pumnî, cum merge de bine treaba goștirea. — Așa s'ò știe stimatul public cetitoriu, că toți cei veniți n'au de o cină bună acasă — și le cade bine goștirea „pocăită”.

În Dumineca a doua după Rusali, la 11 Ianie, au venit toți la biserică cei ce voiau a se pocăi de la noi; nu știam să rid de ei, ori să mă măhnesc, pentru neștiința lor. Nu-și făceau semnul sf. cruci; — numai cu ceva înaintea mea au intrat pocăiții, ei pe ușa de cîtră mează-noapte, eu pe ușa de mează-zi, numai decăt a intrat și protopresbiterul Gurban, — auzînd prota de fulgerul bisericii.

Protopresbiterul a predicat la ocaziunea fulgerului — și în predică a zis la loc potrivit, — „să iubesci pe Domnul Dzeul tău” etc., aceasta este întâia poruncă, — și a doua asemenea acesteia — „să iubesci pe vecinul tău, ca pe tine însuși”. Această împregiurare, pentru aceea o aduc înainte că după ameazăzi s'a dat ocaziune preotului la o înmormîntare să se sfătuiască cu viitorii pocăiți din parochia lui.

Pocăiții, cari sub serviciul divin în biserică, nu și-au făcut semnul sf. cruci, la mort și-or făcut toți cruce și au sărutat crucea. Trecînd cu mortul cîtră mormînte, pe lângă casa vrăjitorului, unde s'a ținut adunarea în Dumineca trecută, acum i-am văzut pe pocăiții din Pâncota la grajd — de aici încă li-s'a dat oamenilor dela mort ocaziune a se sfătui cu pocăiții nostri pe cale, despre pocăința combătîndu-i cu argumente de ale lor, în care discurs preotul nu s'a amestecat; — el după înmormîntare la poarta mormintelor i-au combătut cu argumente, precum din sf. Scriptură, așa și

din viața practică. Cît sunt de îmbătați cu apă oamenii noștri — și se ocupă cu lucruri, cari nu sunt de mintea lor, — se vede din vorbirea lui George Faur, ca reflecșiune la vorbirea preotului; zice tat'altale, că nici dl prota n'a zis bine poruncile în biserică. Cu așa oameni ce poți discuta, cari nu știu ce se vorbește; în biserică se vorbește una și ei înțeleg alta. Cu care ocaziune femeile dela petrecania mortului i au ocărit binisor.

(Va urma).

Din Banat.

Nedele în Domașnea.

Domașnea se află într'o vale din fostul confiniu militar, între muntele Sarcu și Semenice, sub vârful „Priboiilor” lângă drumul de țeară între Caransebeș—Mehadia.

Ca întotdeauna nedeia s'a ținut la sfântul Atanasie de la Aton (18 Iulie st. n.). Fiind și tirg de țeară s'au adunat atîția oaspeți, încăt abia putea să încapă om de om. Neguțatori, industriași, turtari etc. își deschisese boltele și șatrele lor, ear' musicile cîntau românește, încăt și cel mai amărît trebuia să fie atins și să uite ori-ce necaz. — Clopotele bisericii sunară, dînd semn de sêrbătoare și chiamară pe toți la rugăciune. *Liturgia se începu*. Veteranul preot George Pepa, asociat de preotul Simion Razvan, prin glasul seu sonor, prin pronunțarea limpede și accentuarea nimerită a umplut inimile tuturor de bucurie. Rêspunsurile le-a dat bravul învățator Iancu Cârpan cu coriștii săi, câștigînd plăcerea tuturor celor prezenți, a dat dovadă, că posedă cunoștințe musicale temeinice, în care li ajută mult și vocea sa tenora foarte plăcută. Mare bucurie au simțit toți cei adunați la rugăciune, cînd fiul din comuna Domașnea dl Ioan Pepa, protopop al Buziașului, a cîntat Irmosul. Vocea-i plină și tare a atins plăcut inimile tuturor. Asemenea a

(Va urma).

Poesii poporale.

(Din Măsea).

D'asta voe bună-a mea
N'o da Doamn' la nimenea,
De la gură voe bună,
Inima-m-i bate de sună;
Dela gură voe mi fac,
La inimă plîng și tac.

aproape 1/2 oară; nu voiu uita nici aceea, că eram transportat în altă lume... Vedeam munți, — patria atîtor eroi — vedeam toate locurile de plăcere și de suferințe ale neamului nostru și credeam că nu trăiesc...

După reintorcere din societatea muntienilor — cari atîtea lacrimi de bucurie și fericire nu au stors din ochii mei (că doară de peatră să sîi, și dacă ai vedea pe buciur-mant, în portul lor, în năravul lor, petrecîndu-și ea la ei acasă și dacă ai trîi într'un loc, unde abia știi că ești Român, apoi nu te-ai pute reține să nu lacrimezi de fericire) — am luat drumul preste Abrud spre Zlatna, fericit de cele ce văzusem și esperiasem.

Am ajuns să ved și locul dela Bucium-Cerbu, unde a fost nimicită oastea resculărilor de cîtră — atunci — nelinfrînții Moși. Imi părea că auziam vaetele muribunzilor și blăstemele răniților și ale fugiților; — mi se părea că sgomotul erbei și al frunzelor: era curat gemetul celor trecuți în altă lume... Câte lupte! câte suferințe! Și, toate înzadar!!

Tot urcînd „Dealul mare” imi venia să cînt „doina” nu știu de cine compusă:

Intr'o vale pitorească,
Intr'un loc înbalzamt,
Sta oștirea românească
La al soarelui sfințit.

Căpitanii stau la masă,
Și cinănd se veselesc,
Fața lor este voioasă,
La neamici ei nu gîndesc.

O cîntare dureroasă
Intrerupsă cina lor;
Toți pun cupele pe masă
Și ascultă cu amor:

„In sclăvie țeara doar me
„Fraților! de-atîția ani;
„Puneți mîna toți pe arme,
„Să scăpăm de-ai ei dușman!

„Românul nu simte bine,
„Ce drept i-a dat Dumnezeu,
„Ca străinul, care vine,
„L are ca pe sclavul seu.

„Haidăți toți, cu mic cu mare!
„Țara să ni-o așărăm
„Și-ori-ce rîu, nestîrnare

— — — — —
Ajungînd la culme și preocupat fiind de felurite gînduri, dau să scobor la vale pe o potecă mai scurtă, dar cam piezișă, cînd colo, ține-te frate! perdut poziția și apoi... cînd eu din jos, cînd bagajul de asupra și, întors — până ce ajunsei la vale, unde mă trezîtu cu coatele despotate, cu cortul frînt și cu orologiul spart. Ce să faci însă?! Pe lângă bucurie, dai și de întristare...

Mă pusesem ca să-mi immortalizez numele pe coaja unui fag de lângă drum, — uitasem că și acela va peri ca cei mulți, — dar, pe cînd sculptam mai bine, aud ceva durduit înecat, cuget, că vin Vidranii, — dar durduitul se apropia și totodată se întunea și ceriul, atunci văzu că nu e glumă, că o să mă prindă ploaia.

Spre norocirea mea, tocmai mă ejuںsesse un cărăuș cărpenișan, cu care am tocmit să mă ducă până la Zlatna eventual până la Belgrad. Abia mă așezai în cărăuș, și numai decăt se slobozi o ploaie, de care numai în muntî se poate vedea. N'a ajuns nimic cobăra (coviltirul) ori „irneu”, cum zic ungurenii trăsuri acoperite, căci ploaia curgea ca afară și ca să scap barem căt-va neudat, am deschis și cortul, dar nici așa tot

fost ascultată și priceasna cântată de Mihaiu Copocian, învățator în Feneș. — Momentul cel mai înălțător a fost, când dl preot Simion Răzvan, de curând preoțit, a eșit înaintea fiilor sei sufletești și cu glas înalt a rostit o frumoasă cuvântare.

Predica a fost ascultată cu mare atențiune și pe fața orî-căruia se putea vedea bucuria generală, cu cari primia cuvintele nouului păstor sufletesc. După aceasta, amăsurați usului, s'a pornit cu litia în țarină unde s'au făcut rugăciunile obișnuite și stropirea cu apă sfințită, după care întorcându-sa la biserică, liturgia s'a încheiat și fiecare a mers la ale sale.

După prânz, deși era cald, dar tinerețea îmbrăcată s'arătă, abia aștepta a se întruni în locul (oborul) Biertului, unde se auzia încă din depărtare muzica, și era pregătit locul pentru dans. Bucuria și veselia era la culme; hora se începuse și se juca cu atâta vioicime și elasticitate, de fete și feciori, încât numai de-un drag să privească orî-și-cine la ei. Străinii de altă nație admirau, că ce poate Românul la nedeia sa. Au urmat apoi și alte jocuri și petrecerea în cea mai bună voie a durat până după miezul nopții, când fiecare, sub impresiunile cele mai bune, a dus cu sine o iconă plăcută despre această nedeie. De D-zeu, ca tot așa să fie!

H.

Comoara de aur.

— Povește igienice și de scăparea vieții, scrise pe înțelesul și pentru folosul țeranului român. —

De

Iuliu Bugariu Sălăuanul.

Motto: Sănătatea până la un punct este în mînile noastre.

(C. št. S.)

(Continuare.)

(Pânea).

Pânea se pregătește din făină, cu ajutorul aluatului acru, a apei și a sării

Doamne Dumnezeu meu,
Mai dă bine nu tot rău,
Că de rău s'atului's eu,
Ca și satul de birou.

Nu bate, Doamne, pe nime,
Nu mă bate nici pe mine,
Că n'am făcut rău la nime
Numai dac'am putut, bine.

De s'ar păste fetele
Pe coastă ca caprele,
Toată ziua n'as lucra,
Ci la capre as umbla,

Pădure, soră pădure,
Nu mă spune cătră nime,
C'am șezut cu mândra 'n tine,
Lasă să mă spună frunza,
Că ea mi-o ținut și umbra.

Cine pe mine mă vede,
Gândește că-s floare verde,
De pe-o frunză pe alta,
Racă urtu-i gata,
Urutul din ce se face,

prin dospire, frământare și coacere.

Din făină de grâu se pregătește pânea cea mai nutritivă și cea mai ușoară de mistuit.

Pânea de seacă curată nu se dospeste așa bine și e mai puțin mistuibilă.

Pânea pregătită din amestecătura de făină de grâu și seacă e cea mai bună și rămâne proaspătă timp mai îndelungat.

Pânea de orz e mai puțin sănătoasă și nici nu o prea folosim, numai ca pe pe pânea de ovăș și hirică. Calitatea acestor deosebite soiuri de pâne o îmbunătățim și pregătirea o ușurăm prin amestecarea cu făină de grâu.

Mai sunt și alte feluri de făină, din cari încă se pregătește pâne destul de bună și sănătoasă. Așa e d. e. făina de porumb, care se întrebunțează în jumătate Europa și din care se pregătește mălaiul. De conținut făinos e și orezul, care este nutrimentul principal la popoarele orientale, dar întrebunțat numai singur, nu este îndestulător pentru nutriție. De conținut făinos mai sunt și castanele.

Pânea bună trebuie pregătită din făină bună și trebuie coaptă bine.

Pânea, care nu e frământată și dospită, sau care nu e coaptă bine, e nemistuibila și păgubitoare pentru sănătate.

Nu este artat să mâncăm pâne în stare fierbinte, pentru-că aceea ne strică stomacul și ne causează morburii.

Pânea pusă la loc jilav nu stă multă vreme, ci se mucezește. Pânea mucezeită e păgubitoare pentru sănătate.

Pânerii, ca să facă pâne albă și plăcută folosesc câte odată la pregătirea pânei și peatră acru și aramă acid-sulfurică. Acestea însă sunt stricicioase și trebuie să ne ferim de ele.

Legume păstăioase.

Legumele păstăioase (bobul, mazerea, linteia) sunt cele mai nutritive plante ale noastre. După ce au fert, e bine să le frecăm. Prin aceasta le despoim de coajă și le facem mai ușoare de mistuit.

Legumele păstăioase trebuie să le ținem la loc uscat.

(Va urma.)

Din omul care nu-ți place,
Urutul din ce se ține,
Din omul, cui nu-i stă bine.

Codrul arde, frunza cade,
Vine toamna cum se cade;
Codrul arde, frunza pică,
Vine toamna cea urtă.

Codrul frunza își suspină,
Eu plâng viața-mi străină,
Cântă cucu 'n vîrf de șură,
Merg ficiorii la măsură,
Mierla cântă, cucul cucă,
Stau feciorii să se ducă,
Haidați, fete, să jurăm,
Pe feciori să nu-i lăsăm,
Că de noi ti vom lăsa,
N'are cine ne juca.

Culese de: George Dirlea.

PARTEA ECONOMICA

Cum putem înainta.

Taina cea mare de a înainta este: a lucra cu hărnicie. Trândăvia nu produce decât oameni stricați și sărăcie. Sudoarea feții este singurul material, din care putem face aur. Cine nu vrea să asude, nici nu va avea nimic. În ziua de astăzi fie-cine trebuie să-și zidească singur casa fericirii sale. Dela mănecii sufalcate de cămașă, ajungem la postav fin, și cui nu-i e rușine să poarte șortul, în curând va putea umbla fără de el. „Sirgînța este mama fericirii“, așa spune bunul Richard; însă eu zic că: „trândăvia este capătul dracului.“

Credeți-mă, înainte mergem numai pas cu pas; nu nădăjduiți să vă îmbogățiți dintr'o săritură. Ori cât de doritor ai fi de câștig bogat, grămada de aur pentru aceasta tot nu devine mai mare. Încet și sigur este mai bine decât iute și șovăitor. Câștigul zilnic la un lucru stăruitor îmbogățește pe om mai mult decât o speculă norocoasă. Peștii mici sunt dulci. Un lucru mic mai mult, e totuși ceva mai mult, — precum zicea porcul pe când căuta să prinză o musculiță. Pe fiecare zi un fir, face într'un an o funie. O peatră pusă peste alta, face o casă. Mai înainte de a merge, trebuie să ne ținem, și să alergăm înainte de-a umbla cu căruța. Cu cât alergi mai mult ca să te îmbogățești, cu atât mai greu ajungi la aceasta. Graba se împiedică de propriile sale picioare. Cel-ce se urcă iute, cad repede la pământ.

Să începi o afacere fără capital, nu e bine. A țirgii cu buzunarele goale, e greu. Trebuie să ai cuiar, căci găinile depun ouele lor acolo, unde mai sunt altele. În adevăr, trebuie să cocci cu câtă făină ai; dar dacă s'a golit sacul, faci bine să nu te dai de brutar. A lucra cărămidă fără paie, este ușor în asemănare cu a câștiga bani, când n'ai bani spre a începe. Stai mai mult caldă, prietene, până ce ți-ai economisit câte-va parale. Sboară după-ce ți-au crescut penele; dar dacă o încerci mai de timpuriu, vei sêmăna puilul de corb, care-și frânse gâtul, fiindcă voia să sboare mai înainte de a-i crește penele. Un peștișor uscat (țir) ar voi de sigur să fie un chit, dar e mai bine a fi pește mic, câtă vreme ai puțină apă; când iazul tău a devenit mare, atunci umflă-te cât voești. A face negoț fără parale, însemnează a clădi case fără pietri, a aprinde foc fără surcele, a arde luminări fără fitil; atunci te retragi la cutare și cutare șiretlic, până ce te duci de mal. Nu părăsi o afacere mică, până ce nu te-ai asigurat că cu una mare câștigi mai mult. Și fărâmiturile sunt pâne. O globă rea e mai bună decât un grajd gol. O jumătate pâne e mai bună decât nimic. Puține mobile sunt mai bune de cât o casă goală. Cine mai are în vremurile aceste rele o peatră, pe care poate ședea și să-și mănânce bucățica sa de pâne, face bine să nu alerge după alta. Dela rău la rău nu e un pas însemnat de propășire. O coajă de pâne este o hrană rea, dar, dacă n'o ai de loc, e și mai rea. Nu trece din ploaie sub jghiab. Să știi că mulți oameni au câștigat foarte mult în prăvălii mici. O prăvălioară cu câștig e mai bună decât o prăvălie cu pagubă; un foc mic, la care te încălezești, e mai bun decât un foc mare, la care te parlești. Și printr'un jghiab mic poți obține apă multă, numai dacă

găleata stă totdeauna acolo ca a stringă. Poți prinde iepuri mari și în păduri mici. O oaie se poate lăgrăsa într'o livadă mică, și poate muri de foame într'un pustiu mare. Cel-ce întreprinde multe, va progresa în puține. Două prăvălii sunt ca două scaune, cazii între ele. Un sac poate crepa dacă-l prea umplem, și ne putem ruina, dacă suntem prea poftitori.

Mulți pești mari sunt într'un riu mare, Dar și a te îneca în el e primejdie mare.

Fă cât se poate de puține schimbări; pomii, cari se transmută mereu, produc puține fructe. Dacă într'un timp întârziat, le vei avea și în altă parte; dacă părăsești șesul, găsi că la munte e rece. Unde găsești locul, unde măgarul să nu alieze de lucru? Unde poate trăi o vacă fără a fi mulsă? Unde găsești la felă pietri și carne fără oase?

Pretutindenți pe pământ trebuie să-ți agonisești pânea cu sudoarea feții tale. Cine vrea să scape de muncă și osteneală, trebuie să aibă aripi de vultur. Schimbarea nu e totdeauna îndreptare, după-cum zicea porumbița când scăpă din laț și înfrânge în clei. Câte odată e bine să faci schimbare, dar atunci trebuie să mergi din răspusteri brațul, căci o găină, care șede, nu prinde grăunțe; dar nu alerge vecinic încoace și încolo, căci peatră care se rostogolește, nu primește mușchiu. Cine persistă, învinge. Cine poate aștepta îndelungat va câștiga. Mai întâiu una și apoi alta, și apoi earăși altceva și din toate ese nimic. Da cine șede pe o cărare, ajunge din timp la scop. Într'un loc se desvolă sêmênța într'un cuib își clocește și serea ouele sale, într'un cuptor coace pânea, într'un riu trăesc peștii.

Nu fii prea falos pentru meșugul tău. Cine-și strimbă nasul în munca sa, se ceartă cu hrana sa. În fierar, care se teme de schinteii, e decompătimit; neplăceri întâmpini la cece meșteșug, nu numai la al coșarului. Dacă marinarii n'ar mai voi să merge pe mare, fiindcă se pot uda; dar brutarii ar voi să nu mai coacă pâne fiindcă trebuie să sufere căldură; dar plugarii n'ar voi să are din cauza frigului, și croitorii să nu ne facă haine, fiindcă s'ar putea înfringe la degete, în ce stare am ajunge atunci? Prostie, nobile domnișori! în meni să nu se rușineze de un meșteșug cinstit. Nu te teme, că-ți murdăresc degetele, e destul săpun în lume. O cel meșteșug e bun, numai să-l culti bine. Un cap deștept face bani din murdărie. Chiar cu aprinjoare poți câștiga mult, numai să vinzi multe.

Nu poți avea miere, dacă te temi de albină; nici grâu nu poți sêmăna, dacă nu vrei să-ți murdărești cismele. Oamenii leneși mai bine să călători în țara lui cască-gură, unde își pot câștiga hrana în ghete de laț și mînăși. Numai când se vor purta topii drugii de fer la vîntul de sud, când se vor putea ara câmpiile și scobitoare de dinți, și când corăbiile se vor putea mîna cu evantaiul, cîm ogoarele se vor putea lăgrăsa cu apă de Colonia, și se vor face colaci și stafide în oșle de flori, atunci vor avea cei „perde-vara“ vremuri bune; dar mai înainte de a sosi împărăția de mie de ani, vom avea să îndurăm multe, și vom face mai bine să ne purtăm sarcinile noastre, decât să alergăm în ruptul capului acolo, unde ne va merge cu mult mai rău.

(. Albina)

Concurs.

1600 coroane salar anual

și 1% din venitul curat

solvește societatea subsemnată unui **conducător** expert în bransa **băcăniei, manufacturii și fierariei**, și care posedă limba română, magiara și germană.

Reflectanții la acest post au ași trimite ofertele provezute cu documente până în 20 August a. c. subsemnatei societăți.

Blaș în 22 Iulie 1900.

„**Consum**“
societ. comercială pe acții.

467 2—3

Avis!

Doritorii de a-și procura crucei și monumente de piatră albă, fină, gilită și negilită sunt rugați să binevoiască a se adresa la Domnul **Iosif Stancovits** neguțator în Bogșa montană (Nemet-Bogsân) care va servi prompt și cu cele mai estime prețuri din magazină sa de piatră.

Cu tótă stima

Iosif Stancovits,
în Bogșa Montană.

465 2—3

Op premiat de Academia Română.

Semințe

din

Agrul lui Christos.

Cuvântări bisericesti

de

Zacharia Boiu,
asesor consistorial, protopresbiter etc

Cu binecuvântare arhierescă.

- Tom. I.: cuvântări la toate Duminicile de preste an.
" II.: " " " praznicele și sêrbătorile,
precum și la casuale bisericesti.
" III.: cuvântări la immormentări, parastase etc.

Pretul fiecărui tom 3 coroane și porto postal.

Se află de vânzare la autor în Sibiu.

462 2—3

Institut de cură,

deschis de dimineața dela 6 ore până la 7 ore seara
(abstrăgând orele dela 9—11 in. am.)

La dispoziția publicului stau următoarele mijloce de leuire:

Scaldă în lumina electrică:

1. Reumă, podagră, aprindere de nervi (ischias), dureri la coaste și la față, nevralgia, aprinderi de pelița peptului și a foalelui, otrăvire cu metal (argint viu, zinc, argint, plumb).
2. Morburi de sânge (cu ajutorul curei de mercuriu și iod), Ingrășarea peste măsură, grăsimea de inimă, aprindere de pelița rinichilor, boală de zachăr (diabet).
3. Anemia, nevrasenia (slăbirea nervilor), nervositatea.
4. Morburi de piele învechite, scrofule, luparea etc.

După felul boalei, scaldă aceasta poate fi urmată de leuirea cu apă rece, de massagi sau împachetare. — Intrebuintarea odată costă: 1 fl. 25 cr.; 15 bilete: 15 fl.

Camere pentru inhalație, după metoda dela Gleichenberg Ems, pentru aprinderi acute și învechite de gâtlee, de plumân, cum și pentru dilatare de plumân și astma. — Intrebuintarea odată costă: 75 cr.; 15 bilete: 9 fl.

Cura cu apă-rece. Intrebuintarea odată: 60 cr.; 15 bilete 7 fl.

Gimnastica svedeză pentru întărirea reconvașenților cu musculatura slăbită, pentru întărirea băieților și a oame-nilor desvoltați, cari sufer de morburi de inimă și de strim-tarea coșului peptului.

Taxa lunară dela 10 fl. în sus, după-cum e felul casului de boală.

Fie care bolnav se bucură de căutarea ce 'i-o prescrie medicul său propriu, sau după sfatul ce insumă 'i-l dau. Ori-ce îndeplinire a curei se întrepră sub veghierea mea personală.

Dr. A. HECHT, 450 16—16

Arad, strada Templom, palatul Minorităler. Telefon: Nr. 270.